

1

Zaterdag, 23 juni 2007.

Hij stond met zijn jas aan en kamde voor de zoveelste keer met zijn vingers door zijn grijze haren. Ongeduldig keek hij op zijn horloge. Ze hadden nog vijftien minuten om de bus te halen. De halte was verleden jaar verplaatst naar de provinciale weg die buiten het dorp lag. Voor Geert en Riet betekende dat een wandeling van bijna tien minuten en als Riet zo bleef treuzelen, gingen ze het echt niet halen. Geert stond zuchtend en steunend onder aan de trap en spoorde zijn vrouw aan.

‘Riet, schiet nou toch op. Je weet de hele dag al dat we weg moeten en nog ben je niet op tijd klaar. Het is bijna halfvijf. Als je niet voortmaakt, rijdt de bus zonder ons weg en kunnen we drie kwartier wachten op de volgende.’

Op de eerste etage sloeg een deur dicht en Riet verscheen met haar schoenen in haar hand in het trappengat.

‘Rustig maar, zenuwpees. Ik ben zo goed als klaar. Alleen nog even mijn tas inpakken en dan kunnen we gaan.’

Met een nors gezicht volgde Geert zijn vrouw naar de keuken. Ze waren uitgenodigd voor een etentje bij hun zoon Pim om kennis te maken met zijn nieuwe vriendin Carla. Het jonge stel woonde in de stad, vijfendertig kilometer verderop. Riet

had erop aangedrongen dat zij thuis de nodige voorbereidingen zou treffen voor het eten. Doorschijnende Tupperwarebakken met het avondeten stonden op het aanrecht klaar. Zorgvuldig stapelde Riet de plastic bakken in een boodschappentas en tilde de tas van de keukentafel. 'Als jij de tas draagt...' Met haar hoofd seinde ze naar het rode gevaarte en dribbelde de keuken uit. 'Is het koud buiten?' Ze wachtte niet op zijn antwoord en graaide haar sjaal van de kapstok. 'Heb jij de thermostaat van de cv laag gedraaid?' 'Ja, Riet. Laten we nou gaan.' 'En de tuindeur? Heb jij die op slot gedaan? O, wacht. Vergeet ik toch bijna mijn leesbril.' Ze schoot langs Geert de huiskamer binnen en zocht ijverig in de buffetkast naar haar bril. Mopperend checkte Geert nogmaals zijn horloge. 'Riet!' bromde hij. Ze stak haar brillenkoker met een tevreden glimlach in de lucht en dribbelde weer langs hem heen, het huis uit.

Het motregende al een paar uur. Riet en Geert de Vogel trotseerden met gebogen rug de regen. Ze waren het dorp uit en liepen over het smalle voetgangerspad dat langs de provinciale weg was aangelegd.

'Geert, niet zo snel', jammerde Riet, die met moeite haar man kon bijbenen. 'Ik ben niet meer zo piep.'

Hij bleef een ogenblik staan en zuchtte.

In de verte zag hij het glazen bushokje al opdoemen en hij deed zijn uiterste best om in de pas met zijn vrouw te blijven.

Nog een paar honderd meter. Geert keek op zijn horloge en juist op dat moment passeerde de bus. De hand van Geert zwaaide driftig door de lucht, maar de bus denderde zonder vaart te minderen de halte voorbij.

Hij onderdrukte een vloek en keek zijn vrouw toen woedend aan.

‘Wat nou?’ snibde ze, terwijl ze in ferme pas langs hem heen stapte. Als eerste kwam ze in het bushokje aan en nam puffend op het bankje plaats. Met een strak gezicht wachtte ze op de donderpreek die haar man ongetwijfeld over haar zou uitstorten. Hij zette met een dreun de boodschappentas voor haar voeten neer en viel toen uit: ‘Zie je nou wat ik bedoel. Door die stomme bril zijn we...’ Hij zweeg plotseling en fronste zijn zware wenkbrauwen toen hij de twee meisjes in het oog kreeg.

Riet draaide zich een kwartslag om en volgde zijn blik. Buiten het wachthuisje, verscholen achter de enorme raamposter, zaten twee meisjes. Onderuitgezakt, met hun rug tegen het glas. De vrouw veerde nieuwsgierig omhoog en probeerde langs de poster te gluren. ‘Wat doen die daar nou?’ fluisterde ze haar man toe. Geert haalde zijn schouders op. ‘Misschien rusten ze wat uit.’

‘In de regen? Zo worden ze nog ziek.’ Ze tikte met haar sleutelbos tegen het glas, maar er kwam geen reactie.

‘Bemoei je er nou niet mee’, bromde Geert en hij keek in de richting vanwaar de bus moest komen.

‘Dames, dames...’ Riet tikte nog harder op het raam. ‘Ze reageren niet. Geert, ga jij eens kijken’, drong ze met zachte stem aan. ‘Ze zitten er zo stil bij.’ Ze duwde haar man voor zich uit de regen in. De frons kwam weer terug op zijn gezicht. De meisjes lagen er inderdaad wat vreemd bij. Zijn zorgvuldig gepoetste schoenen zakten in de modder toen hij de berm instapte.

‘Dames?’

Het meisje met het donkere, lange haar draaide haar hoofd en

keek hem met waterige ogen aan. Ze leek door hem heen te kijken en zei geen woord, trok alleen even met haar mond. Haar gezicht was wit en haar mascara had een lange streep over haar wangen getrokken. Zestien, hooguit zeventien, schatte Geert in. ‘Wat doen jullie hier buiten in de regen?’ Het andere meisje lag met haar hoofd achterover tegen het glas geleund en haar ogen waren gesloten. Ze bewoog niet en lag er een beetje onnatuurlijk bij. Een stuk krant werd door de wind in haar gezicht geblazen, maar zelfs toen reageerde ze niet. Geert hurkte naast het meisje met het lange, donkere haar en legde zijn hand op haar schouder. Hij voelde hoe ze verkrampde voordat ze driftig tegen hem begon te schreeuwen. ‘Rot op! Blijf met je poten van me af.’ Geschrokken trok Geert zijn hand terug. ‘Pardon?’ mompelde hij beledigd.

‘Ga weg.’ Het meisje trapte naar zijn benen. ‘Rot op.’

‘Nou, zeg! Volgens mij zijn ze straalbezopen’, gromde hij tegen zijn vrouw toen hij moeizaam omhoogkwam.

‘Weet je dat wel zeker? Laat mij eens.’ Geïrriteerd duwde ze hem opzij en hurkte naast het meisje neer. ‘Wat is er met je aan de hand? Heb je gedronken?’

‘Ik wil naar huis’, antwoordde het meisje met iele stem.

Riet boog naar voren en snoof. Het meisje had overduidelijk niet gedronken, concludeerde ze, het kind was bang.

‘We doen jullie geen kwaad. Wij willen alleen maar helpen.

Ben je gewond? Wat is er gebeurd?’ Ze legde haar hand op het bleke voorhoofd en keek het kind ernstig aan. ‘Wat is je naam?’

Het was een paar minuten stil alsof het meisje diep moest graven in haar geheugen. ‘Marcia’, antwoordde ze toen en begon te huilen.

Geert stond achter zijn vrouw en luisterde met een bezorgd gezicht naar het gejammer van het meisje. Hij probeerde kalm en resoluut over te komen, net als zijn vrouw, maar het lukte hem niet echt. Stijfjes stond hij achter Riet en wist niet wat hij verder moest doen. De kinderen kwamen niet van hier, dan had hij ze wel herkend. Er was duidelijk iets vreselijks met de twee meisjes gebeurd. Hoewel hij geen bloed of blauwe plekken zag, maar toch...

Wie weet hoe lang ze daar al lagen. In de regen en de kou. Het was ook geen echt huilen wat het kind deed, maar meer een klagelijk gekerm dat ergens van diep omhoog kwam borrelen. 'Pak mijn mobiel uit de tas', commandeerde de stem van zijn vrouw. Hij knikte en kwam houterig in beweging. Geert woonde zijn hele leven al in het dorp. Vijfenzeventig jaar en nog nooit had hij zoiets meegemaakt. Hij had honderden kalveren op de wereld geholpen, varkens geslacht en kippen de nek omgedraaid, maar dit... Hier wist hij absoluut geen raad mee. Met trillende handen zocht hij in de tas, gooide daarbij de opgestapelde dozen overhoop en vond uiteindelijk haar mobiel. Hij beende terug naar zijn vrouw.

'Hier!' Hij stak het zilverkleurige apparaat naar haar toe.

'Wat hier? Je moet bellen! Ze hebben hulp nodig. Schiet dan toch op.'

'Bellen?' herhaalde hij onnozel.

'Ja! Bel de politie dan toch.'

'Hoe kom ik dan aan het nummer? Ik weet het niet uit mijn hoofd.'

'Dat staat opgeslagen in dat ding.' Ongeduldig wapperde haar hand dat hij moest opschieten en ze boog zich weer naar het meisje toe.

Onhandig drukte Geert op de knopjes van het apparaat. Hij

had een bloedhekel aan draagbare telefoons. Onpraktisch en te klein voor zijn grote handen. Hij gromde toen de verkeerde informatie op het schermje verscheen. Na drie mislukte pogingen verscheen uiteindelijk het alarmnummer van de politie in beeld. Met een dankbare zucht zette hij de gsm aan zijn oor en wachtte ongeduldig op een stem.

‘Meldkamer van de politie. Waarmee kan ik u helpen?’

‘Met De Vogel.’ De stem van Geert sloeg over. ‘Er liggen hier twee meisjes en er komt geen zinnig woord uit. En het regent en ze huilt en... U moet snel iemand sturen.’

De dienstdoende agent van de centrale meldkamer had naar de krakende stem door de telefoon geluisterd. Hij herkende de paniek in de stem en probeerde de beller te kalmeren.

Ondertussen seinde hij naar een collega.

‘Blijft u vooral kalm, anders kan ik u niet helpen. Ik heb meer informatie van u nodig.’ Het nummer van de beller verscheen in beeld en de agent noteerde het op een formulier.

‘Waar liggen de kinderen?’ vroeg de agent toen door.

‘Hier! Achter het bushokje.’

‘En waar is hier? Kunt u ergens een straatnaam lezen?’

Meestal hangt er een informatiekaart met daarop de aankomst- en vertrektijden. Bovenaan staat een straat of weg genoteerd.’ Het was even stil.

‘Aan de Akkersweg, bushalte nummer veertien.’

De agent herhaalde het adres zodat zijn collega op een kaart kon kijken of de informatie klopte. Er kwamen vaak genoeg valse meldingen binnen. Zijn collega knikte en zocht toen via de mobilfoon contact met een patrouillewagen die in het gebied zijn ronde deed.

‘Meneer De Vogel, zijn de kinderen gewond?’

‘Dat weet ik niet. Ik ben geen arts’, antwoordde Geert de Vogel nu ietwat geïrriteerd. Het hele gesprek duurde hem overduidelijk veel te lang. ‘Maar ik zie geen bloed. Het ene meisje praat wat warrig en huilt en het andere is niet aanspreekbaar. U moet maar snel komen.’

‘Er zijn al een patrouillewagen en een ambulance naar u op weg. Hangt u vooral niet op en laat vooral de kinderen niet alleen.’